

de sidste 20 år, den handler også om at placere et ansvar for den nuværende situation, og den handler om at se fremad for at hjælpe dansk fiskeri ud af den slemme knibe, vi er kommet i.

Først om ansvarsplaceringen. Jeg synes, det er sjældent, man har set eksempler, der i lige så høj grad skaber trængsel ved håndvasken, for på trods af at såvel fiskeriets organisationer som Fødevareministeriets embedsmænd har siddet med ved bordet under udarbejdelsen af de tekniske regler, synes jeg, de i den sidste time til dels har fralagt sig ansvaret.

Jeg har også savnet en udmelding fra Europa-Parlamentet i denne sag. Det virker, som om Danmarks medlemmer i de sidste par år, hvor det her er blevet diskuteret indgående i arbejdsgrupper, bare har siddet og været passive. Det er i hvert fald helt tydeligt, at vi ikke er kommet igennem med det, der er grundstammen i dansk fiskeri, og det finder Det Konservative Folkeparti meget beklageligt. Man kan derfor også stille spørgsmålet, hvorfor man ikke med rettidig omhu har gjort opmærksom på de skadelige regler, der var undervejs til EU's Ministerråd.

Jeg synes heller ikke, det gør sagen bedre, at fødevareministeren efterfølgende giver Folketingets Europaudvalg skylden for det elendige resultat under henvisning til et for smalt mandat. Sagen er jo den, at såvel De Konservative som Venstre hele ugen op til mandatgivningen konstruktivt forsøgte at finde en udvej. Men for Det Konservative Folkeparti blev smertegrænsen nået, hvis vi skulle acceptere en nedsættelse af mindstemålet, der jo er stik imod vores opfattelse af en bæredygtig bestandsudvikling.

Vi nærer ellers stor anerkendelse af, at regeringen ville kæmpe så hårdt for, at bomtrawlsgrænsen ikke blev flyttet, men for os var det bare ikke nok. Jeg synes da, det er ærligt i politik, at man siger, man har nogle krav, og for os med vores fiskeripolitiske synspunkt var det altså dér, smertegrænsen blev nået. Dette også for at ramme en pæl igennem den opfattelse, som visse talere i dag har givet udtryk for fra Folketingets talerstol, at vi overhovedet ikke har gjort noget i det her forløb. Vi har sandelig også haft en interesse i at få fundet et mandat, der så fornuftigt ud. Det kunne bare ikke lade sig gøre, og det efterfølgende forløb i Europaudvalget tydede jo altså også på, at det gik fuldstændig i fisk – for nu at bruge det udtryk – for ministeren.

Med andre ord er det ganske enkelt for let-købt at bebrejde udvalget, at det ikke ville sluge et dårligt oplæg, og i stedet burde ministeren have brugt kræfter i månederne op til ministerrådsmødet på at påvirke og forhandle med de øvrige ministre på området.

Men jeg synes også, der er grund til at kigge fremover og også se på, hvordan denne sag kunne gå så galt, som den gjorde, for man har i lang tid været opmærksom på, at bestandsudviklingen for rødspætter så meget faretruende ud, og en af grundene til, at man ville fastsætte nye tekniske bevaringsforanstaltninger, var jo netop for at sikre en langsigtet bæredygtig udvikling.

Derfor har Det Konservative Folkepartis indgangsvinkel også været, at man selvfølgelig var sikker på, at man ville få et reduceret fiskeritryk efter vedtagelsen af de nye tekniske bevaringsforanstaltninger, men desværre er modellen jo altså blevet en anden, og jeg mener, at det først og fremmest er hensynet til bomtrawlerflåden i Holland, der har talt ganske voldsomt i EU's Ministerråd.

Man kan sådan set også sige, at det her er lidt af et klassisk eksempel på, hvordan et formandskab kan varetage sine egne interesser på en meget dygtig måde, for det må man sige hollænderne har gjort. Det har altså desværre resulteret i, at maskemålet på 80 mm er fastholdt, og at rødspætterne må fanges mindre.

Europa-Kommissionen har valgt at fokusere på udsnidsfisk i denne sammenhæng, og det har været med til at gøre problemstillingen endnu mere kompleks, men altså også været med til at forværre synspunktet set med danske øjne, for det, man faktisk har gjort, er, at man har lovliggjort undermålsfiskeriet af hensyn til tungefiskeriet. Så enkelt hænger den sag sammen.

Derfor er opgaven nu for den danske regering – og Det Konservative Folkeparti vil meget gerne stemme for den foreslåede vedtagelse, fordi den i hvert tilfælde baner vejen – altså at sikre, at vi kan få overbevist de øvrige fiskeriministre om, at det var en dårlig beslutning, der blev truffet. Regeringen skal med andre ord nu levere beviserne for, at den hidtidige danske fiskeripolitik er troværdig, og jeg har da en helt klar fornemmelse af, at den dokumentation kan fremlægges, hvis bare vi sørger for at komme i sving hurtigst muligt.

Jeg vil gerne afslutte med, at Europa-Kommissionen faktisk har hjulpet os på vej i denne